

1999 240.000 kr. Det kunne man godt spinde en lang ende over. Man kunne f.eks. spørge de efterfølgende led, altså industrien og alle de ansatte rundt omkring i de store detailhandelskæder, hvor stor deres gennemsnitsindkomst er, osv. osv. Men det er sådan set ikke det, der er på dagsordenen i dag. Jeg siger det kun for at påpege, at i hele kæden fra jord til bord er der altså nogle, der har et problem, og de, der efter min opfattelse virkelig har et problem, er primærproducenterne, der har svært ved at få mange ting til at løbe rundt og alligevel, tvunget af de næste led, bliver nødt til at producere mere og mere og billigere og billigere.

Så er vi fremme ved de tre ting, som egentlig er redegørelsens tema: det er et offentligt anliggende, hvordan vore fødevarer er; de skal være sikre, de skal være sunde, og der skal være kvalitet i dem.

Først kvaliteten: Hvordan får vi befolkningen til at vælge den bedste kvalitet og dermed forbedre både produktionen, miljøet og dyrevelfærden? Forstået på den måde, at højere kvalitet giver højere priser og måske også giver højere indtjening til primærlandbruget. Det er jo ikke nemt i et liberalt samfund som vores, for vi kan jo ikke tvinge befolkningen til at købe kvalitet. Det ville være helt absurd. Der står et eller andet sted i redegørelsen, at danskerne er det folkefærd i EU, der modtager og åbenbart også læser og gør brug af de fleste tilbudsaviser, og hvad betyder det? Ja, det betyder jo, at de næste led i kæden, nemlig detailhandelen og til dels også industrien beder forbrugeren om at købe de billigste produkter.

Så kommer det offentlige, staten eller Folkeetinget eller Fødevarerdirektoratet eller de myndigheder, der har med tingene at gøre, ind i billedet, og så må vi spørge: Hvordan kan vi være med til at ændre den adfærd, som er skabt i dette liberale samfund? Det er man inde på i redegørelsens sidste del og i øvrigt også i den politik, der er ført fra regeringens side om, at man af sundheds- og kvalitetsgrunde forsøger at fremskaffe gode, sunde, rene fødevarer osv. og at motivere befolkningen til at købe dem.

Den proces har været i gang i en række år. Den er ikke afsluttet, og mange af de tiltag, der har været nævnt her i dag – jeg skal ikke gentage dem alle sammen – er jo præcis udtryk for et ønske fra regeringens og også fra vores side om at få folk til at købe og betale for de bedre fødevarer, de kan få.

Der er forskellige redskaber til det. Økologi har været drøftet meget her i dag, og jeg hører til dem, der mener, at økologi i offentlige institutioner er en meget god måde at fremme økologien på. Jeg kan give et eksempel: Københavns Amts sygehusvæsen har for nogle år siden besluttet at give deres patienter den valgfrihed, der ligger i, at Københavns Amts sygehuse altid har økologisk mad på programmet. Det kostede amtet nogle penge, men ikke særlig mange, og til en af de tidligere talere – jeg husker ikke hvem – vil jeg sige, at det er jo det kommunale selvstyre, der på denne måde er med til at drive det frem, og det synes jeg er en god ting.

I øvrigt synes jeg, at økologiske fødevarers hovedfordel er, at de skåner miljøet, og jeg er i øvrigt ret overbevist om, at hvis de havde valgfriheden, ville de fleste mennesker også helst undgå sprøjtemidler i deres mad.

Der er andre ting, man kan gøre, og der har også været talt meget om dem. Der er mærkningsordninger fra jord til bord, der er Måltidets Hus, der er alle de løbende debatter, og der er tv-programmer. Der er alverdens ting, men der er meget langt igen.

Med hensyn til den rene mad har vi jo nu lagt en strategi, bl.a. med offentliggørelse af kontrolresultater. Jeg vil også nævne den måde, regeringen og specielt fødevarerministeren har håndteret BSE-krisen på, hvor man med det samme lavede nogle bestemte slagteregele, der fjernede mistanken om, at der kan der være BSE i dansk kød, i hvert fald i en meget, meget lang periode. Det har medvirket til, at danske forbrugere ikke har haft den mindste nervøsitet over for oksekød. Den er kommet nu, men det skyldes alle de informationer, der flyder ind til os rundt omkring fra.

Angående vækstfremmere har vi selv været aktive medspillere. Vi har indført en prohibitiv afgift på antibiotiske vækstfremmere i 1998. Hormonkødet mener vi ikke er en god ting, men det kan man jo have mange ideer om.

Endelig vil jeg nævne den sidste af her tre ting, nemlig sundheden og den sunde mad. Vi har også i mit parti været meget optaget af det, der hedder regeringens folkesundhedsprogram, og jeg blev meget glad, da jeg hørte under finanslovforhandlingerne sidste år, at man nu vil begynde at agere for sund mad i skolerne. Det vil altså sige, at der er sat nogle penge af til forskning med det, og vi synes i Det Radikale Venstre, at det egentlig ville være strålende, hvis man